

ІСТОРІЯ ЛІНГВОСТИЛІСТИКИ

<https://doi.org/10.37919/0201-419X.2021.96.20>

УДК 81'38

«СТИЛЬ» І «ПАМ'ЯТЬ» У ПУБЛІКАЦІЯХ ЗБІРНИКА «КУЛЬТУРА СЛОВА»

ГАНЖА

Ангеліна Юріївна,

кандидат філологічних наук,
старший науковий співробітник
відділу стилістики, культури мови та
соціолінгвістики Інституту української
мови НАН України

вул. М. Грушевського, 4, м. Київ, 01001

E-mail: ganzhalina@ukr.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2938-5306>

Anhelina

GANZHA,

PhD in Philology, Senior
researcher of the Department of
stylistics, language culture and
sociolinguistics, Institute of the
Ukrainian Language of National
Academy of Sciences of Ukraine,
4 Hrushevskiyi St., Kyiv 01001,
Ukraine;

E-mail: ganzhalina@ukr.net

*У статті зроблено сегментарний огляд публікацій «Культури слова» за понад півстолітній період (від 1967 р.), формальним критерієм добору матеріалів стала наявність у назвах слів **стиль** і **пам'ять**. Застосовано хронологічний підхід до аналізу. Осмисленням природи стилю фактично пронизана переважна більшість статей збірника, а сам термін **стиль** репрезентований у назвах публікацій від 70-х років ХХ ст. Виявом комеморативних практик у лінгвістиці вважаємо рубрики і статті в «Культурі слова», присвячені увічненню пам'яті видатних мовознавців. Термінологічна рецепція пам'яті спрямована в таких напрямках – національна пам'ять слова і лінгвокультурна пам'ять.*

Ключові слова: «Культура слова», стиль, пам'ять, автор, текст, публікація.

Понад півстоліття історія збірника «Культура слова» (від 1967 р.) робить його унікальним джерелом з історії українського мовознавства, зосібна – лінгвостилістики. Пізнання стилів української мови відбувається через дослідження текстів. Саме публікації в «Культурі слова» дають змогу простежити динаміку інтерпретативних практик у лінгвостилістиці, становлення термінології, усталення мовних норм, зародження новітніх парадигм гуманітарного знання.

Традиційно в ювілейних випусках щопіврічника публікують аналітичні статті, в яких автори узагальнюють інформацію про тематичне наповнення видання, наголошують на універсальності його змісту, увиразнюють перспективні напрямки наукових студій (див., наприклад, публікації С.Я. Єрмоленко [Єрмоленко 2017: 9–18], А.К. Мойсієнка [Мойсієнка 2017: 18–30] та ін.).

Осмисленням природи стилю фактично пронизана переважна більшість статей збірника, і цей матеріал потребує окремого ґрунтовного вивчення. Вдалу спробу такої рецепції здійснили Г.М. Сюта, С.Г. Чемеркін у розділі «Відбиття культуромовного дискурсу в збірнику “Культура слова”» колективної монографії «Літературна норма і мовна практика» (2013). У підрозділі «Поняття «стиль» як базовий термінологічний компонент» автори засвідчують, що в публікаціях вітчизняних дослідників на сторінках щопіврічника відображено «багатоманітність сучасних уявлень про природу, функціональність та системну організацію стилю, строкатість дефініцій, що виявляють і спільне, і відмінне у розумінні самого поняття» [Літературна норма 2013: 300]. Для аналізу контенту наукового видання Г.М. Сюта, С.Г. Чемеркін застосували новаторську методичку числової параметризації з метою побудови моделей розвитку терміносистем стилістики та культури мови.

У пропонованій науковій розвідці обрано формальний критерій добору фактичного матеріалу – наявність у назвах публікацій чи рубрик слів *стиль і пам'ять*. Аргументом на користь інформативності такого аналізу слугує переконання, що ключові проблеми дослідження в термінологічному вимірі зазвичай відбиті в назві наукової праці. В аналітичному матеріалі «Від випуску до випуску... Не тільки теорія, а й практика» (2008, вип. 70) С.Я. Єрмоленко зазначає: «Подібно до химерних візерунків на тканині, що створюють загальну кольористичну гаму малюнка й ритм ліній, назви розділів, статей збуджують уяву читача, привертають увагу до питань мовної практики, до оцінки слова в його історичному та сучасному вимірі, в індивідуальному сприйманні». Щопіврічник було започатковано як науково-прак-

тичне видання, розраховане на найширшу аудиторію і покликане утверджувати «культ досконалого літературного слова». У збірнику сформувалась своя традиція називання статей, що варта окремої лінгвістичної розвідки.

У межах пропонованого дослідження суцільною вибіркою за визначеним вище критерієм охоплено 95 випусків наукового збірника «Культура слова» (1967–2021). Хронологічне структурування матеріалу дасть змогу оприявнити часову маркованість вивчення стилізованої специфіки української мови.

Стиль.

70-ті рр XX ст. Стиль у фокусі мовотворчої практики. Термін *стиль* вперше фігурує в назві публікації збірника у статті К. В. Ленець «Книжні елементи в різних *стилях*» (1976, вип. 11). Авторка зауважує, що «стиль мовлення характеризується більшою чи меншою книжністю в залежності від більшої чи меншої кількості використаних у ньому книжних елементів. Книжними можуть бути ті чи інші елементи мови самі по собі: певні групи лексики, звороти, словотворчі засоби і т. ін.» [Ленець 1976]. Матеріал В. В. Шиприкевич «Як створювався своєрідний *стиль* роману «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»» (1977, вип. 13) присвячено вивченню співтворчості Панаса Мирного та Івана Білика над художнім полотном хрестоматійного тексту. Увагу автора привернула психологія індивідуального мовлення, зокрема аспекти мотивації мовної діяльності. Підсумовано, що на її характер «накладають відбиток і епоха, і соціальне життя, і рівень розвитку мови» [Шиприкевич 1977].

80-ті рр XX ст. Культуромовна проєкція стилю. Над творенням спеціальних термінів або номенклатурних назв, що може супроводжуватися складними взаємодіями різних функціональних стилів однієї мови чи окремих мов, розмірковує А. В. Лагутіна в публікації «До терміна причетні різні мови й *стилі*» (1980, вип. 19). С. І. Дорошенко («Безсполучникові складні речення у *стилях* мови») доходить висновку, що стилі мови з погляду репрезентації безсполучникових складних речень можна поділити на дві групи: «ті, в яких представлена вся різноманітність безсполучникових складних утворень, і ті, в яких функціонують лише окремі з них» [Дорошенко 1982: 77–80]. Увагу Я.М. Пилинського привернули порівняння, уживані в піснях про Олексу Довбуша («Порівняння як засіб творення народнопісенного *стилю*», 1987, вип. 32).

90-ті рр XX ст. Різномасштабні наукові пошуки, пов'язані з параметризацією стилів. «Який він, науковий *стиль*?» ставить питання Н. В. Зелінська (1990, вип. 38). Спонукою до

актуальних розмислів послужили такі аргументи: «Наукові тексти останніх 25-30 років засвідчують, по-перше, загальний низький рівень мовної культури наукових публікацій; по-друге, паразитуючий на цьому тлі так званий вербально-термінологічний снобізм – свідоме, навмисне ускладнювання стилю мови науки, за яким відчувається бажання зробити її недоступною для непосвячених, через що ускладнюються очевидні і прості речі» [Зелінська 1990]. Лінгвістка робить припущення про штучність цієї ситуації, спровокованої наполегливим, а то й агресивним ігноруванням деякими науковцями вимог стилю.

Хронологічно наступна публікація С. Я. Єрмоленко «Серце скапує в слово» (Етюд про *стиль* Бориса Харчука) (1990, вип. 39). Авторка занурюється в творчу стихію письменника, «щоб відчуті часову змінність мови». Мовно-предметний або мовно-речовий зріз художнього тексту – назви, які фіксують сучасний побут, інтер'єр, ознаки діяльності людини в навколишньому світі. Складається враження, що вони змінюються нібито незалежно від майстра слова, відбиваючи рухливість розмовно-побутового, виробничо-професійного мовлення.

Матеріалізацію в мові світоглядних ідей бароко розглядає Л.С. Козловська у статті «У камені та в слові (про *стиль* бароко)» (1990, вип. 39). Дослідниця робить висновок, що «як в архітектурі, так і в поезії стиль бароко відкидає простоту і ясність ренесансу і наповнює мистецькі витвори сплеском емоцій, стрімким рухом, грою форм, сплетінням протилежностей» [Козловська 1990]. О. А. Стишов у публікації «Від слова до індивідуального *стилю*» [Стишов 1990: 41–45] осмислює мовотворчість письменника-сатирика О. Черногуза, зосібна зауважує, що «ознаки індивідуального стилю – уміння влучно назвати персонаж, індивідуалізувати його мову – з'являються уже в перших творах» митця.

Творець художніх текстів для дітей має врахувати їхній реальний запас (активний і пасивний) слів та поріг розуміння ними нових понять, зауважує Н. Я. Дзюбишина-Мельник у статті «Художній *стиль* і мова творів для дітей» (1992, вип. 42). Реалією дитячої мови є «розмовно-побутове мовлення (стиль), котре позначене на окремих територіях місцевим колоритом (діалектом), і художній стиль, котрим діти користуються у вигляді запам'ятовуваних віршів, скоромовок, переказуваних казок, а крім того, що особливо цікаво, у вигляді цитованих, перефразованих, а подекуди й стилізованих фрагментів творів у грі і навіть побутових ситуаціях» [Дзюбишина-Мельник 1992].

Н. Дзюбишина-Мельник запропонувала читачам «Культура слова» наукову розвідку про конфесійний стиль – «Ще один стиль української літературної мови» (1994, вип. 45). За спостереженням авторки, цей стиль характеризується надзвичайною концентрованістю маркованих одиниць – стильово однозначних, багатозначних та омонімічних, де помітно домінують перші. З відживленням конфесійного стилю поновилась і його традиційна роль у літературній мові – роль потужного джерела поповнення виражальними засобами інших стилів, хоча сам він зазнає мінімальних впливів (докладніше див. [Дзюбишина-Мельник 1994]).

О. Тимчук (стаття «Ціннісна переорієнтація суспільства в дзеркалі сучасного публіцистичного *стилю*») висловлює думку, що під кінець 90-х років ХХ століття публіцистика стала значно популярніша, ніж художня література. Але соціальні, політичні, економічні процеси впливають «на пресу взагалі і на мову преси зокрема не тільки позитивно, але й негативно» [Тимчук 1996: 33–37], спричиняючи певну «вседозволеність», «відсутність фільтрів», вульгаризацію мови ЗМІ.

Порівняння в мові як засіб пізнання світу і водночас результат цього пізнання у творенні власної художньої реальності осмислює Н. Дужик («Порівняння – концептуальний елемент *стилю* Олега Ольжича», 1998, вип. 51).

Початок ХХІ ст. Домінування теоретичного осмислення стилю як категорії лінгвостилістики.

А. Найрулін у статті «Лінгвістичні параметри епістолярного *стилю* сучасної української літературної мови» (2009, вип. 71) визначив основні функції епістолярію – апелятивну й соціативну; вказав на дискурсивність як одну з основних диференційних особливостей текстів епістолярного стилю; засвідчив спорідненість приватного епістолярію з розмовно-побутовим і художнім стилями.

Серед важливих теоретичних публікацій з лінгвостилістики можемо назвати працю О.Я. Мирончука «Виокремлення підстилів та жанрів у конфесійному *стилі* української мови» [Мирончук 2010: 151–157]. Автор виокремлює 10 підстилів конфесійного стилю, а також визначає його найпоширеніші жанри. Розвідку сфокусовано на осмисленні історії української літературної мови та визначення місця конфесійного стилю в ній. Назви чинів святості як окрема частина агіографічної термінології, що належить до терміносистеми релігійного стилю, в українському мовознавстві не були об'єктом наукового вивчення. О.Я. Мирончук здійснив спробу заповнити цю лакуну в статті «Номінація

чину святості преподобносповідник / преподобносповідниця в історії релігійного *стилю* української мови» (2011, вип. 75).

С.П. Бирик у публікації «Розмовно-побутовий *стиль* у лінгводидактиці» (2011, вип. 75) наголошує, що «через увесь шкільний курс української мови має пройти усвідомлення того, що розмовно-побутовий стиль – це категорія культури мови, яка охоплює уніфіковані норми літературної мови, зокрема й усної побутової» [Бирик 2011]. Розмовна стильова норма має високий ступінь варіативності у фонетико-орфоепічній, лексико-фразеологічній, словотвірній, морфологічній, синтаксичній та прагмалінгвальній реалізації, що, безсумнівно, має лягти в основу функціонально-стильового принципу лінгводидактики – навчання літературної розмовно-побутової мови.

Етапною для теорії лінгвостилістики можна назвати публікацію Г. М. Сютя «Інтегративний та диференційний зміст терміна *стиль* у сучасній гуманітарній парадигмі» (2012, вип. 76). Доцільність стильового підходу до аналізу явищ художньої культури вмотивовано насамперед тим, що кожна епоха має характерні особливості стилю. Стильовий принцип стає альтернативою соціологізованому підходові до класифікації явищ і феноменів, конкретних творів [Сютя 2012]. У сучасному мовознавстві стильовий критерій аналізу має кілька перспективних векторів застосування, зокрема – опис історії літературної мови як історії розвитку функціональних стилів; опис самої системи мови як системи функціональних стилів, опис актуальних для певного стилю мовних явищ і засобів мововираження тощо.

Стаття Т. Беценко «Народнопоетичні універсали в індивідуальному *стилі* М. Стельмаха» (2012, вип. 76) оприявнює мовотворчість Михайла Стельмаха як своєрідне явище в історії національної словесно-образної творчості. Наголошено, що в стилетвірній манері письменника органічно поєдналися індивідуальні особливості та фольклорна традиція в конкретно-образному втіленні.

Засади аспекти зіставної стилістики – номінацію, стиль, текст – проаналізувала С.П. Бирик у рецензії на колективну монографію «Сопоставительная стилистика русского и украинского языков» (2015, вип. 82). Прикметно, що з-поміж функціональних стилів увагу дослідників привернули газетно-публіцистичний, повсякденно-літературний, науковий, виробничо-технічний, художній. В усталеній в українській лінгвостилістиці парадигмі стилів відсутнє запропоноване авторами колективної монографії поняття *повсякденно-літературний стиль*. Його

український аналог – розмовний, розмовно-побутовий стиль, побутова мова [Биби́к 2015: 137].

Теоретичні питання становлення публіцистичного стилю висвітлено у статтях Т.А. Коць: категорія оцінності в зв'язку з динамікою історії літературної мови, семантичні процеси в мові публіцистичного стилю як інструмента впливу на суспільну свідомість («Теоретичні засади вивчення оцінності в мові публіцистичного *стилю*», 2016, вип. 84), історія розвитку поняттєвої бази публіцистичного стилю як функціонального різновиду української літературної мови («Історія дослідження публіцистичного *стилю* в збірнику «Культура слова», 2017, вип. 87), історія формування термінологічної основи публіцистичного стилю в українській лінгвостилістиці від кінця ХІХ до початку ХХІ ст. («Формування термінологічної основи публіцистичного *стилю* в українській лінгвостилістиці», 2018, вип. 89).

Традиційними для щопіврічника «Культура слова» були ювілейні добірки цитат письменників про мову і *стиль* (вип. 16, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 31), переважно перекладні. Частково їхній контент залежав від політичної кон'юнктури, але загальна настанова – культивування літературної мови, дотримання мовних норм – зберігалася впродовж десятиліть.

У 70-х роках ХХ століття у збірнику «Культура слова» була популярною рубрика «Працюймо над мовою і *стилем*» (випуски 9, 11, 12, 14, 15, 18, 19). Тематика статей широка і різнопланова – від конкретних культуромовних порад до теоретичних спостережень над мовними явищами. Серед найбільш активних авторів – В.В. Шиприкевич та Г.М. Сагач. Рубрику «Дбаймо про мову і *стиль* реклами» (1981, вип. 21) було репрезентовано статтями Г.О. Абрамової та І. О. Соколової. Мовний образ і мовна культура реклами ставали предметом наукових зацікавлень лінгвістів і на початку ХХІ ст., проте у збірнику «Культура слова» ці матеріали вже не виділяли в окремий блок. Рубрика «Слово в сакральному *стилі*» наявна у двох випусках щопіврічника – 75 і 86 – й охоплює три статті: О.Я. Мирончука, Н.О. Мех та Н.В. Пуряєвої.

Пам'ять. Виявом комеморативних практик у лінгвістиці можна вважати рубрики і статті, присвячені увічненню пам'яті видатних мовознавців. Комеморація – створення спільних спогадів через вироблення ритуалів ушанування певних осіб чи подій, є одним із найважливіших засобів формування колективної пам'яті. У «Культурі слова» комеморативний характер мають рубрики: «Пам'ять про Миколу Пилинського (до 70-річчя від дня народження)» (2002, вип. 60), «Пам'яті колеги» (2009, вип. 71; 2010, вип. 73) і публіка-

ції К. Ленець «Пам'яті майстра (до 100-річчя від дня народження Бориса Тена)» (1998, вип. 51); О. Ожигової «Пам'яті учителя...» (2002, вип. 60); С. Єрмоленко «Організований розум (пам'яті академіка В. М. Русанівського)» (2011, вип. 74).

У статті Г. В. Пігінової «Чи перекладаються новотвори?» слово *пам'ять* фігурує в назві аналізованого художнього тексту – поеми Єгора Ісаєва «Суд пам'яті», перекладеної Д. Бакуменком (1986, вип. 31), тобто згадана лексема не надається до термінологічного потрактування.

Натрапляємо в назвах публікацій на слова «запам'ятаймо» (М. І. Погрібний, 1974, вип. 8); «пам'ятки» (З.Т. Франко, 1981, вип. 21; Г. Лиса, 1996, вип. 48-49); «пам'ятають» (Н.О. Мех, 2013, вип. 79), «пам'ятник» (А.Ю. Пономаренко, 2015, вип. 82).

Новітній власне термінологічний вияв лексеми *пам'ять* репрезентовано в публікаціях першої чверті ХХІ ст. С. Я. Єрмоленко у статті «І весело, і так не скучно, На Великодніх як на святках» (національна *пам'ять* слова: Котляревський – Шевченко – Куліш) (2019, вип. 91) вперше в українському мовознавстві провела зіставлення художніх (поетичних) і науково-публіцистичних творів, у яких засвідчено слова-символи української національної культури. Авторка зазначає, що ці слова-поняття є виразниками національної пам'яті, яка закарбована в текстах, словниках, у поколіннях людей, у національно-культурній свідомості народу. Засадниче положення полягає в тому, що пам'ять – психологічна категорія, притаманна художньому тексту. Вона по-різному оприявнюється в поетичних і прозових творах і виявляє специфічні ознаки тексто- і смислотворення в тих текстах. Письменники І. Котляревський, Т. Шевченко та П. Куліш, відчуючи символізм етнокультурних лексем, наповнили їх конкретно-чуттєвим сприйняттям святкового і буденного, а також суспільно-культурним змістом. Національна пам'ять цих слів – потенціал самопізнання [Єрмоленко 2019: 7–17].

У статті С.П. Бибик «Ворошиловград – метафора лінгвокультурної пам'яті (за однойменним романом С. Жадана)» (2021, вип. 94) запропоновано аналіз символічного змісту топоніма Ворошиловград. Дослідниця наголошує, що метафоричність його семантики формує ряд знаків-символів, співвіднесених з лінгвокультурною пам'яттю. Під останньою запропоновано розуміти «культурно-історичну, часово-просторову та соціокультурну мотивацію семантики одиниць мови (слів, словосполучень, фразем), спричинену їхнім уживанням у спеціальних контекстуальних умовах» [Бибик 2021: 28].

Пам'ять – це соціокультурний і мовнокультурний феномен, цим пояснюється його евристична цінність. У цьому понятті спостерігаємо взаємопроникнення мовних, культурних, психологічних, історичних, соціальнофілософських вимірів. У лінгвістичних дослідженнях нині фіксуємо розширення сполучуваності терміна *пам'ять* (наприклад, *пам'ять слова*, *пам'ять тексту*, *пам'ять мови* та ін.), а також множинність його інтерпретацій. Автори публікацій у збірнику «Культура слова» на шляху термінологічного оприявлення лексеми *пам'ять* у сфері мовознавчих студій.

Як свідчить проведений аналіз, за понад півстолітню історію збірника «Культура слова» в лінгвостилістичних дослідженнях *стилю* змінювався методологічний вектор та інтерпретативні практики, що відбилося і на назвах статей. Низька частотність уживання терміна *стиль* у заголовках публікацій щопіврічника в 70–80-ті роки ХХ століття, ймовірно, пов'язана з культуромовною проєкцією матеріалів видання, позиціонованого як науково-популярне. Різноманітні теоретичні пошуки лінгвістів у 90-х роках відображено різноманіттям назв статей із поняттям *стиль*: натрапляємо і на власне наукові заголовки, і на метафоричні. Досліджувані публікації першої чверті ХХІ століття засвідчують домінування теоретичного осмислення *стилю* як категорії лінгвостилістики.

Бибик С. *Ворошиловград* – метафора лінгвокультурної пам'яті (за однойменним романом С. Жадана). *Культура слова*. 2021. Вип. 94. С. 28–45.

Бибик С. Зіставна стилістика: номінація, стиль, текст. *Культура слова*. 2015. Вип. 82. С. 135–138.

Бибик С. Розмовно-побутовий стиль у лінгводидактиці. *Культура слова*. 2011. Вип. 75. С. 112–123.

Дзюбишина-Мельник Н. Ще один стиль української літературної мови. *Культура слова*. 1994. Вип. 45. С. 14–20.

Дзюбишина-Мельник Н. Я. Художній стиль і мова творів для дітей. *Культура слова*. 1992. Вип. 42. С. 85–89.

Дорошенко С. І. Безсполучникові складні речення у стилях мови. *Культура слова*. 1982. Вип. 23. С. 77–80.

Єрмоленко С. «І весело, і так не скучно, На Великодніх як на святках» (національна пам'ять слова: Котляревський – Шевченко – Куліш). *Культура слова*. 2019. Вип. 91. С. 7–17.

Єрмоленко С. Нас вибрав час. *Культура слова*. 2017. Вип. 87. С. 9–18.

Єрмоленко С. Я. «Серце скапує в слово» (Етюд про стиль Бориса Харчука). *Культура слова*. 1990. Вип. 39. С. 5–10.

Зелінська Н. В. «Який він, науковий стиль?». *Культура слова*. 1990. Вип. 38. С. 13–17.

- Козловська Л. С. У камені та в слові (про стиль бароко). *Культура слова*. 1990. Вип. 39. С. 21–26.
- Ленець К. В. Книжні елементи в різних стилях. *Культура слова*. 1976. Вип. 11. С. 43–51.
- Літературна норма і мовна практика: Монографія / За ред. С.Я. Єрмоленко. Ніжин: Аспект-Поліграф, 2013. 320 с.
- Миرونчук О. Виокремлення підстилів та жанрів у конфесійному стилі української мови. *Культура слова*. 2010. Вип. 72. С. 151–157.
- Мойсієнко А. «Культура слова» упродовж півстоліття. *Культура слова*. 2017. Вип. 87. С. 18–30.
- Стишов О. А. Від слова до індивідуального стилю. *Культура слова*. 1990. Вип. 39. С. 41–45.
- Сюта Г. Інтегративний та диференційний зміст терміна *стиль* у сучасній гуманітарній парадигмі. *Культура слова*. 2012. Вип. 76. С. 111–118.
- Тимчук О. Ціннісна переорієнтація суспільства в дзеркалі сучасного публіцистичного стилю. *Культура слова*. 1996. Вип. 48–49. С. 33–37.
- Шиприкевич В. В. Як створювався своєрідний стиль роману «Хіба ревуть воли, як ясла повні?». *Культура слова*. 1977. Вип. 13. С. 14–25.

REFERENCES

- Bybyk, S. (2021). Voroshilovgrad as a Metaphor of Linguistic and Cultural Memory (based on the novel of the same name by S. Zhadan). *Kultura slova*, 94, 28–45 (in Ukr.).
- Bybyk, S. (2015). Comparable stylistics: nomination, style, text. *Kultura slova*, 82, 135–138 (in Ukr.).
- Bybyk, S. (2011). Colloquial and everyday style in linguodidactics. *Kultura slova*, 75, 112–123 (in Ukr.).
- Dziubyshyna-Melnyk, N. (1994). Another style of the Ukrainian literary language. *Kultura slova*, 45, 14–20 (in Ukr.).
- Dziubyshyna-Melnyk, N. Ya. (1992). Artistic style and language of works for children. *Kultura slova*, 42, 85–89 (in Ukr.).
- Doroshenko, S. I. (1982). Non-conjunctive complex sentences in the styles of speech. *Kultura slova*, 23, 77–80 (in Ukr.).
- Yermolenko, S. (2019). “And it’s fun, and it’s not boring, At Easter as on holidays” (national memory of the word: Kotliarevskiy – Shevchenko – Kulish). *Kultura slova*, 91, 7–17 (in Ukr.).
- Yermolenko, S. (2017). Time chose us. *Kultura slova*, 87, 9–18 (in Ukr.).
- Yermolenko, S. Ya. (1990). “The Heart drips into the word” (An Essay on the style of Borys Kharchuk). *Kultura slova*, 39, 5–10 (in Ukr.).
- Zelinska, N. V. (1990). “What is the scientific style like?”. *Kultura slova*, 38, 13–17 (in Ukr.).
- Kozlovskaya, L. S. (1990). In stone and in word (about the Baroque style). *Kultura slova*, 39, 21–26 (in Ukr.).
- Lenets, K. V. (1976). Book elements in different styles. *Kultura slova*, 11, 43–51 (in Ukr.).

Yermolenko, S. (Ed.) (2013). Literary norm and language practice. Nizhyn (in Ukr.).

Myronchuk, O. (2010). Distinguishing sub-styles and genres in the confessional style of the Ukrainian language. *Kultura slova*, 72, 151–157 (in Ukr.).

Moisienko, A. (2017). “Culture of the Word” for half a century. *Kultura slova*, 87, 18–30 (in Ukr.).

Styshov, O. A. (1990). From the word to the individual style. *Kultura slova*, 39, 41–45 (in Ukr.).

Siuta, H. (2012). Integrative and differential content of the term style in the modern humanitarian paradigm. *Kultura slova*, 76, 111–118 (in Ukr.).

Tymchuk, O. (1996). Value reorientation of society in the mirror of modern journalistic style. *Kultura slova*, 48–49, 33–37 (in Ukr.).

Shyprykevych, V.V. (1977). How the novel’s peculiar style was created «Do the oxen roar when the manger is full?». *Kultura slova*, 13, 14–25 (in Ukr.).

Статтю отримано 01.09.2022

Anhelina Ganzha

«STYLE» AND «MEMORY» IN THE PUBLICATIONS OF THE COLLECTION «CULTURE OF THE WORD»

The article provides a segmental review of the publications of the «Culture of the Word» for more than half a century, the formal criterion for selecting materials was the presence of *style* and *memory* in the titles of the words. The argument in favor of the informative nature of such an analysis is the belief that the key problems of the research are usually reflected in the title of the scientific work. The chronological approach to the analysis is applied. The chronological structuring of the material will make it possible to reveal the time marking of the study of the stylistic specificity of the Ukrainian language. The articles in the collection “Culture of the Word” can be viewed as a coherent popular science text in which theoretical issues of linguistics are presented to the reader in an interesting narrative presentation, illustrated with a variety of linguistic and informational material. In fact, the overwhelming majority of the articles in the collection are permeated with the understanding of style, and the term style is represented in the titles of publications from the 70s of the twentieth century. The reception of memory is projected in the following directions – national memory of the word and linguocultural memory.

As the analysis shows, over the more than half-century history of the collection «Culture of the Word», the methodological vector and interpretive practices in linguistic and stylistic studies of style and memory have changed. The center of the dynamic model of style is a person who creates and decodes stylistic varieties of language. And the national memory of the word (and the memory of the text) brighten the linguistic and cultural image of the modern literary language.

Keywords: “Culture of the word”, style, author, memory, text, publication.